

institució. Mitjançant l'enquesta «Del Museu del Suro... què en penses? Què en vols?» s'intenta saber quina visió té la ciutadania del museu i què n'espera, amb l'objectiu de definir unes línies d'actuació que permetin presentar una oferta adequada a la demanda. La història ja escrita i els seus vestigis no canvien, però el tipus de demanda cultural i els canals per satisfer-la, sí, de manera que benvinguda sigui la iniciativa del Museu del Suro.

>> Activitats al Museu del Suro de Palafrugell. (Font: MUSEU DEL SURO)

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

L'interès científic de la zona | S'ha impartit a Olot el primer postgrau en il·lustració científica de ciències naturals a Catalunya. L'entorn de la comarca de la Garrotxa, junt amb altres espais d'interès, com els aiguamolls de l'Empordà, és una zona extraordinàriament rica, tant en fauna com en flora. Aquest fet ha estat determinant, ja que permet fer una programació del postgrau amb molts treballs de camp. Així, se'n prioritza el caràcter pràctic, que és justament el que es demana en aquest tipus d'estudis. En aquesta direcció s'ha d'emmarcar que la Garrotxa ha estat escollida per fer-hi una estada durant el III Congrés Internacional sobre el Potencial dels Boscos en la Salut. Sembla que és una de les comarques que tenen més patrimoni forestal de tot Catalunya. S'hi han visitat alzinars, rouredes i fagedes. Paral·lelament a les visites als boscos, s'han desenvolupat activitats de la Societat Internacional de Teràpia Forestal entorn dels conceptes de bosc saludable i bosc terapèutic per fer èmfasi sobre la vàlua dels boscos més

naturals per a la salut i el benestar de les societats.

Massificació a les gorgues | Les gorgues que es formen a la capçalera del riu Fluvià, a la zona de Sant Privat d'en Bas, tenen un excés de visitants durant l'estiu i estan incloses en la diagnosi que va fer el servei de Medi Ambient de la Diputació. Aquesta massificació comporta problemes d'incivilitat i brutícia, i l'Ajuntament de la Vall d'en Bas intenta conscienciar els visitants de la seva responsabilitat. De fet, l'estiu passat l'Associació Naturalista i Ecologista de la Garrotxa es va encarregar de la gestió del bar de la zona recreativa de Can Xurri i en va fer pedagogia, que es va notar en una millora en l'actitud dels visitants. Aviat es farà una reordenació de tot l'entorn, s'eliminaran taules de formigó disperses, es posaran més senyals a tota la zona i les taules de fusta que s'hi col·locaran es concentraran al voltant de les barbacoes.

El nucli antic d'Olot s'esfondra | No hi ha a la ciutat (o almenys que se sàpiga) cap pla dissenyat per revitalitzar el nucli antic, a pesar que és una urgència flagrant. De notícies de cases que s'han esfondrat, lamentablement, n'hi ha hagut en més d'una ocasió. Per sort, les darreres vegades que això ha passat no ha afectat cap ciutadà. Les cases cauen per velles i perquè no es fan les obres mínimes necessàries per conservar-les. Els edificis que s'han esfondrat han caigut, per sort, entre les parets de càrrega, cosa que significa que no han causat gaire afectació a l'exterior del carrer, i tots tenien un expedient d'enderroc, ja que l'Ajuntament els havia declarat en estat ruïnós. Els nuclis antics de moltes poblacions han estat oblidats durant massa temps i ara se'n paguen les conseqüències.

>> Un bosc de la Garrotxa. (Font: ARXIU COMARCAL DE LA GARROTXA. FONS JOSEP M. MELCIÓ PUJOL.)

EL GIRONÈS

Text i foto > DANI VIVERN

Talls i retallades | Acostumo a criticar actuacions consistorials no pas per insídia, sinó amb el propòsit —il·lús— de generar reflexió. Les aigües municipals són de difícil singladura —i més ara—, però veient el que cobren polítics i assessors ja es podrien fer millor les coses. Com, per exemple, solucionar el fet que la ciutat es converteixi en una deixalleria, per l'emplenament de contenidors, incivilitat i mala gestió del sistema de recollida; o aparcar projectes d'eficàcia dubtosa, com el de reduir a tres carrils la carretera de Barcelona per fer-la més «amigable i passejable», mentre que hi ha barris gens amigables on el passeig és arriscat; o atacar la causa real dels talls de llum —les punxades reiterades de les línies— allà on tothom sap, i no escudar-se en la pretesa antiguitat de les instal·lacions, com demagògicament fan alguns partits. Però la correcció política impedeix parlar clar, com han constatat l'alcaldeessa Madrenas o Romà Monreal, que per ser franc ha estat a punt de no assolir la presidència de la Federació d'Associacions de Veïns de Girona. La norma, avui, és callar per no ofendre els culpables o, com reconeixia el regidor de Sostenibilitat, Martí Terés, haver d'aplicar allò de «ojos que no ven...». Falta fermesa. Però deixem-ho aquí, que de tot això potser en parlarà la nova ràdio municipal, Girona FM, que trobareu al 92.7 del dial. L'obertura del nou mitjà gairebé coincideix amb el tancament d'un altre, Punt Avui TV, després de cinc anys i mig d'emissions i amb l'acomiadament de professionals que mereixien més bon tracte. Però la vida és dura, i més que ho serà: haver de cedir drets laborals consolidats perquè Ryanair no abandoni l'aeroport gironí és un exemple del que ens espera.

L'ús del bus | Als anys setanta i vuitanta del segle passat, els autobusos de Salt a Girona anaven atapeïts a les hores punta. Sovint, duïen més de vuitanta persones, entre les que havien pogut aconseguir un seient i les que s'agafaven on podien. Com que hi havia un bus cada quart —i crec recordar que en alguns moments cada deu